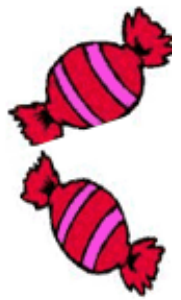

נא לא לקרוא בזמן התפלה		
יקריאת התורה		
מוצש"ק	הד"ג	
19:50	18:41	הגרון
19:49	18:40	היספין
19:52	18:43	חיפה
19:50	18:36	ירושלים
19:52	18:52	תל אביב

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

שבת קדש פְּרֻשֶׁת תְּזַרִיעַ - מְצַרְעוּ כִּטְ נִיסָן הַתְּשַׁע"ב | גְּלִיוֹן מִסְפָּר 26 | שָׁנָה רִאשׁוֹנָה

י"ל ע"י בית המדרש "ארז שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון טובב"א

נקודת אמונה

לרפואת יעקב נתנאל כלב חי בן דינה

"הבול הנעלם"

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. סבא משה נולד בארץ אך הוריו באו מתימן. תחביבים רבים היו לו לסבא, אך אהב הוא במיוחד את אסוף הבולים היקרים והמיוחדים, אותם סדר בסדר מופתי באלבומים שנועדו לכך. בכל יום הלכת היה סבא מעניק מתנה את אחד האלבומים לנכדיו. האלבום היקר ביותר ללב של סבא היה אסוף בולים מפל העולם ובו דגלי מדינות שחלקם אינן קיימות יותר. כשהיננו באים לבקר את סבא, הוא היה מראה לנו את הבולים ומספר לנו על כל מדינה ומדינה, וסבא היה כמעין המתגבר וידעיותי חקרו עולם. פלנו הפתענו ואני במיוחד כאשר ביום ההלכת שלי, הגיע סבא עם האלבום הזה ונתן לי אותו במתנה. סבא, קראתי בתדהמה, תודה רבה, זה עצום. שמור על האלבום מפל משמר, אמר סבא, והמשך לאסוף ולהמשיך במה שהתחלתי אני. ואכן, המשכתי בדרך של סבא ואספתי בולים עד שהאלבום היה מלא ונדוש. לכבוד יום העצמאות בקש המורה שכל אחד יביא לכתה משהו מיחד שקשור לתקומת מדינת ישראל, ואני חשבתי שאין כמו אסוף הבולים שלי ללמד ולהראות את התפתחותה של המדינה. בערב יום העצמאות הפתה היתה נראית כמוזאון. כל אחד הציג את מה שהביא מביתו והסביר לכלם את הקשר למדינת ישראל. כשהגיע תורי, קמתי והראיתי לכתה את הבולים שהוציאה מדינת ישראל מתש"ח ועד היום. האלבום עבר מיד ליד עד ששב אלי בחזרה. אך אויבה. בול יקר מאד נעלם ואיננו. פרצתי בכי ושאלתי בקול רועד, מי ראה את הבול העברי הראשון שיצא יומים לאחר הכרזת המדינה? חברי לכתה הביטו זה בזה ושתיקה שררה בכתה. יש לי רעיון קרא יואל, שפלם יחפשו בכתה, ולאחר מכן, כל אחד יוציא את כל מה שיש לו בפיסים וישים על שולחנו. מיד החלו כלם לחפש וכשלא נמצא הבול, החלו להוציא מפיסיהם את כל מה שהיה להם. לפתע ראיתי שיניב מסמיק ומנסה להתחמק מהפתה. לא רק אני ראיתי את התנהגותו המשונה של יניב, גם שאר החברים לכתה שהיו בטוחים שהוא גנב את הבול היקר. ברגע הזה, קראתי בקול. די! הפסיקו. אני בטוח שהבול נמצא ולא חפשונו מספיק. שוב החל חפוש בפתה ופתאום קרא יורם, הנה הבול, הוא היה תחת דלת הפניסה של הפתה. פלנו נשמנו לרנחה, והחיוך חזר אל פני. תודה אמרתי. המורה שעמד והתבונן בנעשה בכתה אמר: בפרשת השבוע נאמר "ובא אשר לו הבית, והגיד לכהן לאמר: פנגע, נראה לי בבית". שמתם לב, שאל? האיש שחושב שביתו נגוע בצרעת לא אומר "נגע נראה לי" אלא פנגע נראה לי". מכאן למדו חז"ל שאסור לאדם לדבר לשון הרע על עצמו, וכל שכן על אחרים. יפה עשית יונתן כשהפסקת את החפוש בפיסים, ולמדת זכות על חבריך לכתה. וכאן פנה אל יניב ושאל: יניב, מדוע לא רצית להוציא את מה שבכיסך החוצה? הכניס יניב את ידו לפיס והוציא בול עברי ראשון בדיוק כמו שלי, ואמר: חששתי שתאמרו שאני גנבתי את הבול שאבד, אך את הבול שלי קבלתי מאבא שלי להראותו בכתה. מאותו יום יניב ואני התחלנו לאסוף בולים יחד באלבום חדש שרכשנו בשתפות, ולא היו בעולם בולים יפים יותר משלנו. להתראות בשבוע הבא בעלון פרשת אחרי מות- קדשים, יונתן.

החִיזָה הַפְּרָשָׁה

- ☺ מהו סוג העץ שהמצרע לוקח?
- ☺ במה טובל הכהן את עץ הארז?
- ☺ באיזה יום רואה הכהן את המצורע?
- ☺ מה עושה הכהן כדי לרפא את המצורע?

הַשְׁבִּי'י הַפְּרָשָׁה

בַּפְּרָשָׁה אָנוּ לְמַדִּים דִּינֵי טְמֵאָה וְטְהָרָה, בְּרִית מְלָה וּבִקְרָבָן שִׁיּוּלְדוֹת צְרִיכָה לְהִבְיֵא בְּאֲשֶׁר הִיא נְטֵהֶרֶת. אָנוּ לְמַדִּים שְׁבִרִית מִלָּה בְּזִמְנָה דוֹחָה שְׁבֵת, וְשִׁמְלִים בַּיּוֹם וְלֹא בַלַּיְלָה. הַפְּרָשָׁה מְלַמֶּדֶת שְׂצָרְעוֹת יְכוּלָה לְהוֹפִיעַ בְּעוֹר, בְּשַׁעַר הָרֹאשׁ אוֹ הַזָּקֵן, בְּבִגְדֵיהֶם וְאִפְלוּ בְּבֵית. הַמְצָרֵעַ יוֹשֵׁב מְחוּץ לַמַּחֲנֶה, פּוֹרֵם אֶת בְּגָדָיו, לֹא מְסַתְּפֵר, מְכַסֶּה אֶת רֹאשׁוֹ וּמְכַרִּיז שֶׁהוּא טְמֵא. בְּאֲשֶׁר נִרְפָּא הַנִּגַע, הַמְצָרֵעַ מְבִיא שְׁתֵּי צִפְרִים, הָאֲחַת נִשְׁחָטֶת וְהַשְּׁנִיָּה הוּא שׁוֹלֵחַ. הַמְצָרֵעַ שֶׁבָּא לְהַטְהֵר מְכַבֵּס אֶת בְּגָדָיו, מְגַלַח אֶת שְׁעָרוֹ, טוֹבֵל בְּמַקְוֵה וְנִטְהָר.

הַמִּצְוֹת הַפְּרָשָׁה

הַמְשָׁנָה מְלַמֶּדֶת שֶׁהַכֹּהֵן יִכַּל לְרְאוֹת אֶת נִגְעֵי הַצְּרָעוֹת שֶׁל כָּל אָדָם כְּדִי לְטַמֵּא אוֹ לְטַהֵר אוֹתָם, חוּץ מֵהַנִּגְעִים שֶׁל עֲצָמוֹ.

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב מְסַבֵּיר שֶׁאָדָם רוֹאֶה אֶת הַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁל כָּלֵם אֲבָל לֹא אֶת הַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁל עֲצָמוֹ.

קֵל מְאֹד לְרְאוֹת אֶת הַשְּׁלִילִי אֲצִיל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, אֲבָל קִשָּׁה לְרְאוֹת אֶת הַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁל עֲצָמָנוּ.

הָאִסוּר לְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע מְלַמֵּד אוֹתָנוּ לְהִזָּהֵר מְאֹד בְּאֲשֶׁר אָנוּ מְדַבְּרִים עַל אֲחֵרִים.

הַדֶּרֶךְ הַנְּכוֹנָה לְהִתְרוֹמֵם וּלְהִתְעַלּוֹת הִיא לְשַׁפֵּר אֶת עֲצָמָנוּ לֹא עַל יְדֵי הַשְּׁפָלָת אֲחֵרִים.

סֹפֵר לְשִׁלְחוֹן הַשְּׁבֵת

רַבִּי יִצְחָק בְּלֵאזֵר הִזָּה תְּלַמִּידוֹ שֶׁל רַבִּי יִשְׂרָאֵל מְסַלְנֵט.

הוּא עָלָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הִתְיַשֵּׁב בִּירוּשָׁלַיִם וְנִפְטָר בַּה' בְּשָׁנַת תַּרְס"ז. קָבְרוּ נִמְצָא בְּהַר הַיְזִיתִים לִיד חוֹתְנוֹ שֶׁל הַרְבֵּי קוֹק, רַבִּי אֱלִיהוּ רַבִּינוּבִיץ תְּאוּמִים [הַאֲדַר"ת].

לְאַחַר פְּטִירְתּוֹ הוּא בָּא בְּחֵלוּם בְּלַיְל שְׁבֵת לְאַחַד מִחֲכָמֵי יְרוּשָׁלַיִם וְשָׁמוּ רַבִּי חַיִּים, שֶׁשָּׂאֵל אֶת רַבִּי יִצְחָק שׁוֹנְפֵטֵר כִּיִּצַּד דָּנוּ אוֹתוֹ לְמַעַלָּה בְּעוֹלָם הַבָּא?

רַבִּי יִצְחָק עָנָה לוֹ: הַדִּין בְּעוֹלָם הַבָּא חֲמוּר מְאֹד, אִי אֶפְשָׁר לְאָדָם שׁוֹנְמֵצָא בְּעוֹלָם הַזֶּה לְהִבִּין עַד כַּמָּה הַדִּין חֲמוּר.

אֲמָנָם לְתַלְמִיד חֲכָם יֵשׁ הַרְבֵּה זְכוּיֹת שְׂמִגְנוֹת עָלָיו, אֵךְ מְקַפִּידִים בְּמִיחָד עַל חֲטָא לְשׁוֹן הָרַע.

שִׁמְרֵנוּ פִּי וּלְשׁוֹנוֹ. שִׁמְרֵנוּ מִצְרֹת נַפְשׁוֹ.